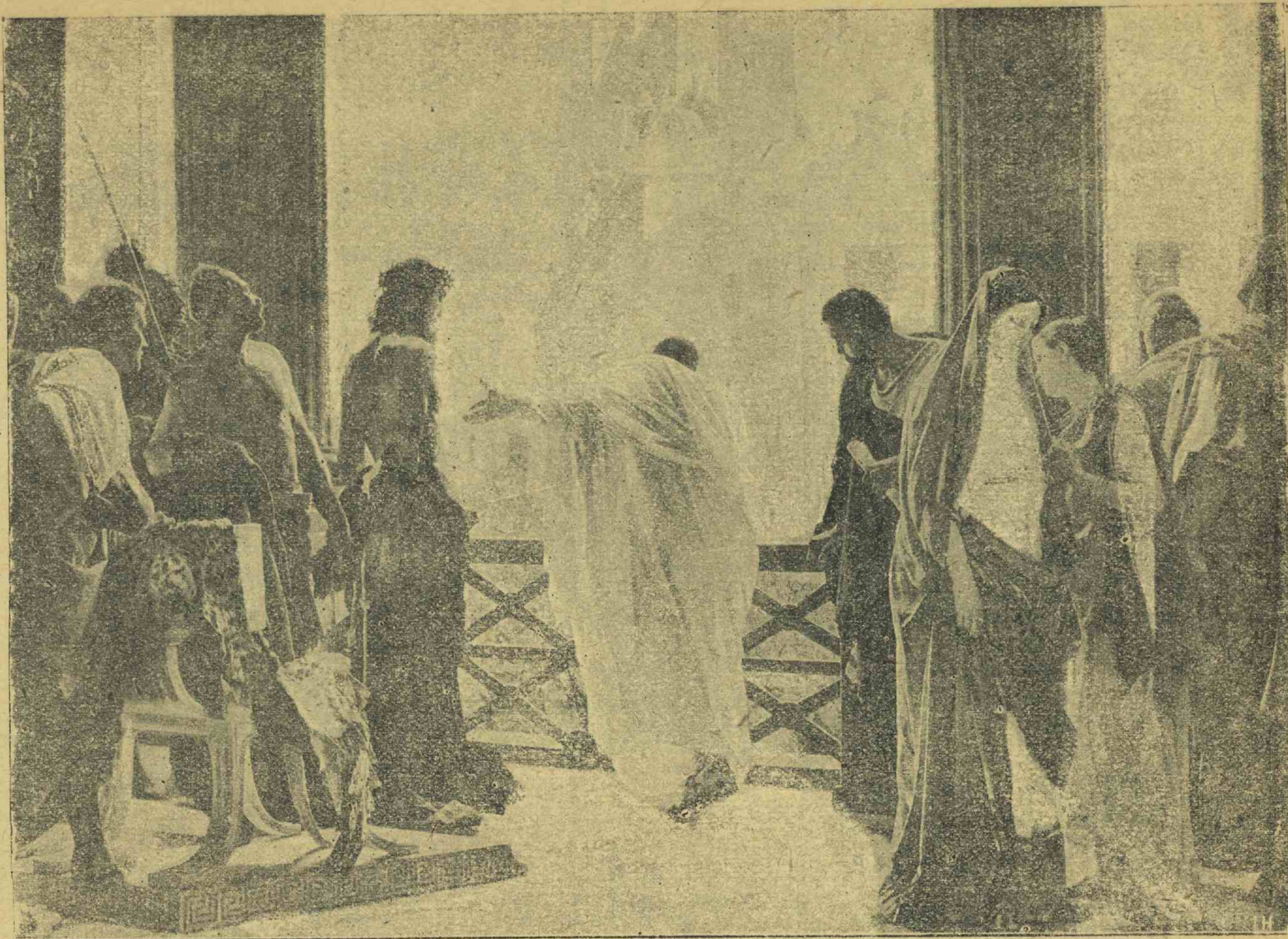

„KATSO IHMISTÄ"

SINIMUSTA

Lapuanhenkinen viikkojulkaisu

Päätoimittaja: Heikki Asunta

Lapua 5. 4. 1931. Hinta 3:— N:o 5.

RISTIN JUURELLA

Kaksituhatta vuotta sitten Golgatan kummulla ratkaistiin syntiinvajonneen ihmiskunnan kohtalo. Jumalan ainokainen Poika kärsi ja kuoli siellä maailman syntein edestä. Rakkaudesta syntisiä kohtaan ei oman poikansa uhraaminen ollut Jumalalle liian suurta, sillä niin hän rakasti ihmispoloisia.

Jeesus Kristus sovitti syntimme — kuolemalla puolestamme. Hän teki sen, mihin ei kukaan muu olisi kyennyt ja jota ilman ihmiskunta olisi hukkunut syntiin ja turmelukseen. Hän ei lunastanut meitä »kullalla eikä hopealla, vaan viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan». Hän kärsi ja kuoli meidän edestämme — ja lisäksi vielä silloin, kun vielä olimme Hänen vihollisiaan. Tuskin kukaan osoittaa parhainta ystäväänsäkään kohtaan niin suurta rakkautta, että menee kuolemaan hänen edestään, hyvän edestä joku kenties ottaa kuollakseen, mutta Jeesus kuoli vihollistensa edestä, kun näki heidän hätänsä. Hänen tuli sääli kurjaa, syntiinvajonnutta ihmiskuntaa.

Jeesus Kristus suoritti kaikkien aikojen suurimman — ihmiskunnan historian suurimman ja suurimerkityksellisimmän sijaiskärsimyksen. Joku — montakin — joutuu jossakin muodossa kärsimään toisen edestä, mutta koskaan ei niin suuressa määrin kuin Jeesus, eikä kenenkään kärsimyksestä ole koitunut niin suurta siunausta kuin Hänen — koko ihmiskunnalle.

Hänen kuolemansa siunaus on meillekin tarjona. Meidän tarvitsee vain o t t a a s e v a s t a a n. Käykäämme r i s t i n j u u r e l l e vastaanottamaan Hänen antamaansa siunausta.

Pääsiäisenä

Kerran vuodessa hiljennymme miettimään kristikunnan suurinta tapahtumaa. Vietämme pitkäperjantaita ja pääsiäistä, joihin keskittyy pelastushistoria. Siirrymme hengessämme Getsemaneen, jossa Kristus kuolemansa edellä taisteli tuskallisen taistelunsa, ja Golgatalle, jossa hän kärsi ja kuoli ihmiskunnan syntien tähden — meidän syntiemme tähden.

Kristus kuoli meidän tähtemme, kuinka usein kuulemmekaan nuo sanat, mutta monasti ne pyrkivät unehtumaan. S i n u n t ä h t e s i, kristitty lukija, kuoli Jeesus ristinpuussa, jotta sinun syntisi voitaisiin pyyhkiä pois, jotta sinä pelastuisit. Ja kuule — kun Kristus kuolemallaan sovitti sinun syntisi, niin hän sovitti ne niin täydellisesti ettei sinun itse sovitettavaksesi jäänyt mitään. Lasket mielelläsi autuutesi perustuksen omaan ansioosi, omaan uskoosi, omaan katumukseesi, omaan parannukseesi, hartaudenharjoitukseesi ja kenties hurskaaseen elämääsikin. Kuule — ei tarvita Jeesuksen ansion lisäksi omia ansioitasi — ei tarvita lisänä omaa uskoasi, katumustasi, parannustasi tai hartaudenharjoituksiasi. Kristus sovitti syntisi ja sovitti ne niin tarkoin ettei yhtään jäänyt sovittamatta — ei ainoatakaan. Ja se riittää.

Kysyt ehkä, mistä sinä sen voit tietää, sen voit uskoa, että syntisi on sovitettu, kaikki tarkoin pyyhitty pois aivankuin niitä ei olisi ollutkaan. Jeesus on niin s a n o n u t ja ei suinkaan Hän valehdellut. Raamatussa on lukemattomia vakuutuksia siitä asiasta, siitä on muistutuksena pääsiäinen ja pitkäperjantai, joita vietämme, ja se on koko kristinuskon ydinasia.

Mutta eihän taivaaseen silti Raamatun mukaan tule kaikki ihmiset, miten se on ymmärrettävissä, kun Kristus ristillä kerran on sovittanut kaikkien ihmisten kaikki synnit, voi tähän joku huomauttaa. Kuule, hyvä lukija, e i s e o l e s y n t i, j o k a e s t ä ä t u l e m a s t a t a i v a a s e e n — taivaassa on paljon suuria syntisiä ja suuria syntisiä siellä vain ainoastaan onkin — v a a n s e, m i l l ä l a i l l a i h m i n e n s y n t i i n s ä s u h t a u t u u, on ratkaiseva asia. Älä peittele syntejäsi, älä kaunistele itseäsi, älä yritä tekeytyä yhtään paremmaksi kuin olet, vaan tule Jeesuksen eteen j u u r i s e l l a i s e n a k u i n o l e t — juuri sellaisena kuin olet — ei yhtään parempana. Se on juuri omahyväisyys, joka on pahin kompastuskivi. Ollaan mielellään sentään vähän parempia kuin ollaan, ja parempia kuin se ja se, joka elää niin ja niin syntisesti. Mutta se ei kelpaa Jumalalle. Ei Kristuksen ansiosta tietenkään koidu mitään hyvää sille, joka ei sitä tarvitse. Ja syntinenhän vain sitä tarvitsee.

S y n t i s e n ä p u h d a s, j u m a l a t t o m a n a v a n h u r s k a s, mutta ainoastaan syntisenä ja jumalattomana.

Sanon vieläkin kerran: ei se ole synti, joka estää tulemasta taivaaseen, niinkuin moni luulee, vaan se, millä tavalla syntiin suhtaudutaan. Jos synti olisi esteenä, niin silloin taivaassa ei olisi ketään ja tämän kirjoittaja toivoisi kaikkein vähimmin sinne pääsevänsä. Mutta niin ei, Jumalan kiitos, ole asianlaita, vaan päinvastoin pitää olla syntinen päästäkseen taivaaseen, sillä Herran armo on tarjona v a i n syntisille. „Missä synti on suureksi tullut, siellä on armo tullut ylenmäärin runsaaksi“.

Kun me tulemme taivaaseen, niin varmaankin me hämmästymme sitä ketä siellä on ja ketä siellä ei ole. Siellä on paljon rosvoja ja murhamiehiä, mutta sieltä on poissa monta, jotka ehkä koko ikänsä ovat hartaasti käyneet kirkossa, mumisseet rukouksia, lukeneet ja veisata hyrytelleet, mutta ovatkin ottaneet o m a t a n s i o n s a a u t u u t e n s a p e r u s t u k s e k s i, ja se ei Jumalalle kelpaa.

Minä en uskalla kenestäkään sanoa, ettei hänellä voisi olla paikkaa taivaassa, näyttäkööpä hän sitten kuinka jumalattomalta tahansa ja eläköön kuinka suruttomasti tahansa. Ja se, jota itseni suhteen pahimmin pelkään, on että yritän olla parempi, yritän teeskennellä itseäni paremmaksi, yritän näyttää paremmalta kuin mikä olen.

Tämä on kristinuskon meille viittoma pelastuksen tie, tämä on Jeesuksen itsensä meille opettama, tämä on kirkastunut kristinuskon historian aikana tuhansille ja taas tuhansille. Siihen turvautuneena kirkkoisä Augustinus, joka oli suuri elostelija ja irstailija, kallisti päänsä rauhassa viimeiseen lepoonsa tietäen olevansa Jumalalle kelvollinen syntisenä ja vain syntisenä, sen Luther uudestaan meille selvensi

Venäjän 5-vuotissuunnitelma toteutuu sittenkin

Tähän asti on Eurooppa ollut siinä käsityksessä, että Neuvostoliiton viisivuotissuunnitelma olisi vain unelma joka ei koskaan voisi toteutua. Koko suunnitelmaa ei ole otettu vakavalta kannalta, onpahan vain ajateltu, että osataan siellä uudenaikaisessa marxilaisyhteiskunnassa uneksia suurista asioista ja panna pilvilinnoja paperille.

Vuosi toisensa jälkeen on kulunut. Neuvostoliitosta on kuulunut yhtä ja toista, sellaista, joka on saanut kapitalistisen maailman hämmästymään. Venäjän dumping-myynti polkee hintoja maailmanmarkkinoilla ja tekee kapitalististen maiden talouselämälle pahaa haittaa. Selviää ettei niissä puheissa joissa kerrotaan Venäjän kansan olevan nälkään nääntymäisillään olekaan perää. Marxilaisyhteiskunta ei olekaan mikään savijaloilla lepäävä jättiläinen, vaan peloittava vaara koko muulle maailmalle. Taloudellisessa sodassa on hyvin vaikea heikomman puolustautua ja Venäjä näyttelee nyt vahvimman osaa.

Kerrotaan, että Neuvostoliitossa on viime lokakuuhun mennessä edelliseen vuoteen verraten hiilen tuotanto lisääntynyt 20 prosentilla, raudan 24:lla, teräksen 18:lla ja öljyn tuotanto kokonaista 26 prosentilla. Samaan aikaan on viljelyksessä oleva peltopinta-ala lisääntynyt 9,7 miljoonalla hehtaarilla ja sato sen mukaisesti. Kollektivisoidut viljelmät tuottavat enemmän kuin puolet Neuvostoliiton viljatuotannosta. Tämä kaikki sillä aikaa kun muu maailma tuskailee talouspulan kynsissä.

Neuvostoliiton viisivuotissuunnitelma ei ole mahdoton toteutettavaksi — se voidaan nyt jo pitää selviönä. Itäisen naapurimaamme jättiläismäinen rakennussuunnitelma edistyy aste asteelta. Länsimaailma hämmästyy — kun muutama vuosi kuluu — vieläkin enemmän. Niihin ei tsaari-Venäjä koskaan olisi kyennyt, sen tekee bolshevistinen Venäjä.

Mitä tämä merkitsee muulle maailmalle, se on ilman muuta ymmärrettävä. Eurooppa on riitainen ja hajanainen. Se kinastelee ja käy tullisotaa omassa keskuudessaan Sen maat kadehtivat toisiaan ja tekevät voitavansa toisiaan vahingoittaakseen. Sillä aikaa Venäjä toimii nopeasti ja varustautuu tuhoamaan vanhan väsyneen Euroopan.

Amerikassakin — rikkaassa Amerikassa — vallitsee tällä kertaa taloudellinen lamakausi ja työttömyys sen seurauksena. Olemme kuulleet Amerikassa olevilta tuttaviltamme, että sieltä menee joukottain ihmisiä Venäjälle — parempien ansiomahdollisuuksien toivossa. Ei kai ihmiset, jotka Amerikassa ovat tottuneet kaikkiin elämänmukavuuksiin, menisi Venäjälle näkemään nälkää. Ei, tämäkin todistaa osaltaan sitä, että Venäjä elää taloudellista nousukautta.

Venäjällä on Euroopan voimakkaimmat sotajoukot. Se kehittää maa-, meri- ja ilmasotavoimiaan. Rautaisella kurilla se ylläpitää järjestystä. Kansan täytyy totella. Se ei voi yrittääkään kapinoida. Puheet, että hallitusjärjestelmä siellä muuttuisi, ovat tällä kertaa perättömiä. Mutta puheet Venäjän suunnittelemista hyökkäyksistä länsimaita kohtaan on sen sijaan asia, johon on mitä vakavin kuomio kiinnitettävä. V e n ä j ä t u h o a a m e i d ä t j o s e m m e o l e t a r k o i n v a r u i l l a m m e.

Caveant consules — ennenkuin on myöhäistä!

---

puhdistettuaan Kristuksen opin paavikirkon omahyväisyysopista, jonka mukaan autuus olisi saavutettavissa ihmisen omilla ponnistuksilla.

Pysähtykäämme pääsiäisenä ja pitkänäperjantaina vuonna 1931 uudelleen miettimään tätä asiaa. Ajatelkaamme, mitä Kristus tahtoo meille antaa — ja antaa ilmaiseksi. Kristus ei ole vain kärsivä ja kuoleva Kristus, hän on myöskin ylösnoussut ja hallitseva sekä meitä syntisiä ihmisiä rakastava Kristus. Hän on elävä Kristus, joka on kanssamme joka päivä maailman loppuun saakka ja joka kerran on vievä meidät Isän kotiin tästä surujen ja murheiden, tuskien ja kyyneleiden maasta. Siellä tapaamme toisemme kerran, siellä maassa, jonka ihanuuksia emme voi edes kuvitella siksi, mitä ne ovat. Se ilon päivä on edessämme kerran, kiitos siitä Jumalalle! Ja toivokaamme ettei ainoankaan tarvitsisi olla sieltä poissa.

Vaasan Tehtaan Leipä

A v o i n k y s y m y s.

Tänään, syödessäni tunnettua „Vaasan Leipää" jäi minulta viimeinen suupala syömättä, enkä aijokaan sitä nielaista, ennen kuin saan selvän ja rehellisen vastauksen siihen, käyttääkö Vaasan Leipätehdas venäläistä viljaa? — Istuutuessani aterialle sain nimittäin kuulla, että epäillään yllämainitunkin tehtaan hairahtuneen hankkimaan itselleen tuota kirouksen alaista „dumping-tavaraa". Silloin kävi kuuluisa „Vaasan Leipä" suussani liian karvaan makuiseksi, enkä enää voinut nielaista palaakaan. — — —

Vastatkaa siis miehuullisesti ja vilpittömästi Suomelle, — ja heimokansoille, Te kunnia-arvoisan maakuntamme ensimmäinen leipäkeskus:

— Käytättekö venäläistä tavaraa?

Lapualla 26. 3. 31.

Yrjö V i h a n t o l a.

Vapaaherra kommunistien asiamiehenä

Vapaaherra Rabbe Axel Wrede on lainoppineena, politikkona ja isänmaanystävänä ansainnut arvon ja kunnioituksen, jotka vakuuttavat hänelle mahdollisimman hellän pitelemisen silloinkin, kun joku toinen ei voisi välttää julkisuuden kuritusta. Hän on nyt 80 ikävuodestaan huolimatta jälleen tarttunut kynään ja sepittänyt ruotsalaisen puolueen pää-äänenkannattajassa 24. III. —31 julkaistun kirjoituksen, joka on asiallisesti kohdistettu Lapuan Liikettä ja tämän suunnan kannattajia vastaan.

Käytettävissä oleva rajoitettu tila pakoittaa keskittämään vaaaaherran kirjoituksen sisällön selostamisen sen seikan toteamiseen, että vapaaherra Wrede pitää vääränä ehdollisten tuomioiden soveltamisen n.s. kyyditsijöihin siitä syystä, että kyyditsijät eivät ole osottaneet katumusta, sekä että hän selittää „kyseellisten väkivaltaisuuksien saaneen joko suoraan tai epäsuorasti alkunsa“ kansanliikkeestä — kun sitä vastoin kommunismia hän ei muista edes mainitakaan.

Tämä vanhan herran mielenilmaus aiheuttaa muistuttamaan, että Suomessa ainakin toista sataa vuotta yhtä mittaa aina on tehty lain kirjainta vastaan kohdistuneita tekoja, jotka jälkimaailma on tunnustanut sekä välttämättömiksi että oikeiksi. Jotta semmoinen tunnustus olisi lainvastaisten tekojen osaksi tullut, on niillä pitänyt olla kaksi ominaisuutta: 1) että teon määrääjänä ei ole ollut tekijän henkilökohtaiset etupyytteet ja 2) että teontarkoitus on ollut isänmaallinen eli yhteisen hyvän edistäminen.

Jo tässä on syytä merkitä, että k a i k k i kyyditykset ovat täyttäneet nämä molemmat vaatimukset.

Vapaaherra Wreden nyt julkaistun kirjoituksen oikeaksi arvioimiseksi on syytä erikseen palauttaa mieliin kaksi tapausta.

Vapaaherra Wrede istui ritaristossa ja aatelissa etumaisessa rivissä silloin, kun eräs hänen säätynsä takariveillä istunut nuorempi lainoppinut lausui loppuarvostelunaan valtiollisesta murhasta: „Se oli ylevä teko“ (en sublim handling). Silloin vapaaherra Wreden oikeudentunto ei vaatinut esittämään mitään vastaväitteitä. Silloin hän tunsi, että tekijällä ei ollut vaikuttimina ollut mitään omakohtaisia syitä ja että tekijää oli ohjannut yhteisen hyvän harrastus. Siitä syystä vapaahra Wrede ei silloin ainakaan julkisesti kieltänyt, että yksilöllä ei olisi ollut oikeutta loukata lain kirjainta, vieläpä niinkin paljon, kuin sitä loukkaa tahallinen harkittu surmaaminen. Pitäisikö kansan oikeudentunnon nyt itsenäisessä valtakunnassa olla vähemmän herkän kuin vieraan vallan aikana? Pitäisikö nyt ankarammin tuomita niin tavattoman paljon lievempiä tekoja kuin kyyditykset ovat olleet?

Ei mennyt kauan aikaa, kun tapahtui toinen valtiollinen murha. Sen tekijä oli aikonut välttää tuomion, siinä tarkoituksessa pukeututunut venäläisen kaartiupseerin pukuun ja hankkinut väärennetyn käyntikortin. Hän joutui sattuman kautta kiinni, mutta karkasi vankilasta oikeuden tuomion jo langettua. Yhtään ainoata kyyditsijää siis ei käy vertaaminen häneen, vielä vähemmin vapaahra Wreden tavoin syyttelеminen arkailusta.

Hänen puolustusasianajajanaan esiintyi Helsingin raastuvanoikeudessa sama lainoppinut mies, joka nyt on tasavallan korkeimmassa virassa. Tämän puolustusasianajajan kirjallinen lausunto täyttää lähes yksitoista tiheään painettua kirjan sivua ja kuuluu sen loppu suomennettuna seuraavalla tavalla: „— — — Ajatellessa, mitä vääryyttä maata kohtaan on harjoitettu; muistellessa, että, j o s k a n s a o l i s i v o i n u t k o k o o n t u a y h t e i s e e n v o i m a n p o n n i s t u k s e e n, jos sen voima olisi ollut yhtä suuri kuin se on selvä, n i i n s e o l i s i o l l u t o i k e u t e t t u k a r k o i t t a m a a n k a i k e n v ä ä r y y d e n j a p a l a u t t a m a a n m a a h a n l a i l l i s u u d e n; silloin on selitettävissä sekin, että y k s i l ö i d e n t e o t, jotka ovat kohdistuneet t u r m i o l l i s e e n j ä r j e s t e l m ä ä n, k ä s i t e t ä ä n k a n s a n o i k e u d e n p u o l u s t a m i s e k s i, s e n e l i n e t u j e n s u o j e l e m i s e k s i.

Vielä eräs näkökohta. Jotka maassa vallitsevan hallitussuunnan aikana ovat tehneet lukuisat hyökkäykset oikeuttamme vastaan, ovat ne tehneet rankaisematta — ovat saaneet iloita vallasta ja vaikutuksesta (makt och myndighet) siinä maassa, jonka lakeja ovat polkeneet jalkoihinsa. Tämä rangaistuksetta tapaktunut vääryyden ja väkivallan harjoittaminen on kuitenkin semmoista kaiken yhteiskuntajärjestyksen ja kaiken oikeuden pilkkaamista, että jokaisen ajattelevan ihmisen täytyy tuntea se maansa loukkaamiseksi ja halventamiseksi; mutta m a a n l o u k k a a m i s e n, s e n h a l v e n t a m i s e n t u n t o v o i j o i s s a k u i s s a y k s i l ö i s s ä k ä y d ä n i i n v ä k e v ä k s i, e t t ä h e e i v ä t s i e d ä s i t ä k a u e m p a a. Vastustamattomasti h e i d ä t a j e t a a n i s k e m ä ä n v ä k i v a l l a n t e k i j ä t m a a h a n k o s t a a k s e e n m a a t a a n k o h t a a n t e h d y n v ä ä r y y d e n j a mikäli mahdollista, v a l m i s t a a k s e e n k a n s a l l e e n h e l p o t u s t a. *)

Nämä kaksi kannustajaa, tarkoitus puolustaa maataan ja kukistaa sen sortajat, ovat saaneet muutamia nuoria miehiä toimintaan. Rakkaudesta kansaansa, vapauden kaipauksesta he toimivat, sillä he tietävät itse menevänsä kohti perikatoaan.“

Näin puhuttiin meillä Venäjän vallan synkim-

*) Harvennukset allekirjoittaneen.

Lapuan henki.

Ei koskaan henki Lapuan
saa sammua!
Se alta ajan valheiden
on kirkkaampana nouseva!

Tää usko syämmeen juurtukoon,
se suurtukoon,
se kasvakoon, se varttukoon,
jokaisen mieleen tarttukoon,
niin että kansa Suomenmaan
yht' oisi, ehjä kokonaan,
ja yksin mielin altis ain
turvaamaan rajaa, rauhaa.

Siks valkeoita vaalikaa
ja suokaa soihdun palaa,
mi heittää kirkkaat kipunat
ja hengen voimaa valaa,
mi antaa uskon sydämiin,
aatoksiin avaruutta
päin käymään aikaa uljaampaa,
kauniimpaa vastaisuutta!

Ja tehkäät templit korkeat
ja huoneet honkapuista,
niin että hirret kajahtais
taas Suomen lauleluista.
Ja että alla orttemme
ain asuis sovun henki,
ett' astuis alla lippumme
niin talonmies kuin renki
ne rintarinnan vankkoina
maan eestä vaikka minne,
vaikk' isäin luokse kumpuihin,
jos kuuluu kutsu sinne.

Ja tulkoon onni, siunaus
työn vakaan osaks' aina,
langetkoon kuulas kirkkaus,
kuin taivahitten laina.
Ja valoviiri viittokoon
niin kauas, korkealle,
ett' yhteiseksi tuntee sen
tää Suomen heimo hajainen,
käy jokamies sen alle.

Ei koskaan sinivalkoinen,
tää Suomen lippu puhtoinen
saa hulmumasta laata.
Ei koskaan kantajoukko sen,
Lapuan mustasininen,
voi jättää vaaraan maata.
Se henki yhä kasvakoon,
se varttukoon,
jokaisen mieleen tarttukoon,
niin ett' on valveillansa maa,
yön punapeikot nähdä saa,
kuin pienet kiistat jättää, kas,
jo valko-Suomi voimakas,
on kansa yksimielinen,
lyö merkit Pohjan pielehen,
keskellä myrskyn tahdin
luo Lapuan se mahdin!

Eero Eerola

---

män sorron aikana, ilman että vihamielinenkään valtiovalta pyrki syyttämääu „laittomien tekojen ylistämisestä“ tai „yllytyksestä viranomaisten toimenpiteiden halveksumiseen“. Eiväthän Kosola ja Herttua silloin olleet opettamassa sitä „oikeudentuntoa“, jota lainoppineet miehet julistivat. Mutta ei edes vapaahra Wrede katsonut syytä olevan silloin puolustaa „kirjoitettua lakia“ teoissa ilmennyttä kansan oikeudentuntoa vastaan.

Silloin vapaahra Wrede ei virkkanut sanaakaan „henkilöistä, joitten arvostelukyky on niin rajoitettu, että ovat voineet pitää isänmaallisina tekoina n. s. kyydityksiä tai muita väkivaltaisuuksia henkilöä tai omaisuutta vastaan“. Onko nyt kommunismin muodossa esiintyvä venäläisyys niin tavattoman paljon rakkaampi kuin esiintyessään vuosisadan alussa toisissa tamineissa, että nyt on julistettava luvattomaksi, mikä muuan vuosikymmen takaperin selitettiin isänmaalliseksi välttämättömyydeksi?

Itsenäisessä Suomessa, jossa uskotellaan kansan olevan vapaan. on nyt mahtajilla toinen ääni kellossa. Kuitenkin tietää tässä maassa jokainen, että kaikissa kommunismin kukistamiseksi herätetyn kansanliikkeen välittömissä otteissa taikka sen johdosta välillisesti sattuneissa teoissa on määräävänä ollut aivan samat ajatukset, jotka silloinen asessori Svinhufvud esitti edellä lyhyesti kuvatussa puheessaan. Sen tietää aivan jokainen ja sen tunnustaakin jokainen vaaleanpunaista valkeampi suomalainen.

Siitä syystä on lausuttava mitä vakavin vaatimus, että kansan oikeudentunto saatetaan kunniaansa ja että se myös saa sen välttämättömän hyvityksen, jota se odottaa.

T. T. R:mies.

Onko kansalaisella puolustusvelvollisuudesta kieltäytymiseen moraalista oikeutta

Kun pasifistit, rauhanaatteen ajajat, vaativat puolustuslaitoksen poistamista, jättävät he mieluummin sanomatta, miten silloin olisi meneteltävä ja mihin toimenpiteisiin ryhdyttävä, jos vihollinen tämän jälkeen sattuisi hyökkäämään maahamme ja kimppuumme. Eivät he myös voi ollenkaan antaa takeita siitä, etteikö näin tulisi käymään, vaikka heidän velvollisuudekseen tässä tapauksessa etupäässä jäisi tämän vakuuden hankkiminen.

Vapausihanteen kannalta katsoen ovat asevelvollisuuslait, niinkuin lait yleensäkin, hirveän ankaria ja yksilön vapautta rajoittavia, ja mikäpä olisikaan mukavampaa kuin elää täydellisessä vapaudessa, rauhassa ja vakuudessa siitä, etteivät mitkään enemmän ykstityisluontoiset kuin yleismaailmalliset tapahtumat voisi rauhaamme häiritä eivätkä vaarantaa elämämme säännöllistä kulkua. Mutta millä keinoin tämänlainen olotila voidaan saavuttaa, se ainakin toistaiseksi jäänee epävarmaksi niin rauhanystäville kuin kenelle tahansa. Mihin haudataan se rikollisuuden ja paheiden summa, joka meillä ja koko maailmassa kaikesta yltäkylläisyydestään pursuu yli äyräittensä? Vai sulaisiko kaikki niinkuin lumi, kun auringon annetaan sitä lämmittää? Se on lapsen lapsellinen usko, ettei kissa ole petoeläin, koska se hyrrää mielihyvästä silloin, kun sen selkää silitetään. Mutta tilaisuuden tullen se käy viattomimmankin eläimen kimppuun mitä julmimmalla ja raaimmalla tavalla, nitistää sen hengiltä ja syö suuhunsa. Ihmisen tietysti tulisi olla jalomman kuin petoeläimen, mutta onko hän sitä, tätä on syytä epäillä. Ja kukapa voisi tästä mennä takuuseen.

Rauhanihannoitsijat rauhansaarnoissaan ovat halukkaita vetoamaan Raamatun Uuden Testamentin rauhan ja rakkauden oppiin. Kuinka muka Jeesus oli rauhaa rakastava ja tuomitsi kaiken väkivallan. Eikä ainoastaan puheissa vaan myös käytännössä. Mutta Hän ei ollenkaan kieltänyt ketään asevelvollisuuttaan suorittamasta eikä kehoittanut tottelemattomuuteen esivaltaa vastaan, vaan päinvastoin, raamatussa kehoitetaan olemaan esivallalle kuuliaisia. Vaikka Jeesus avoimesti julistikin oikeudellisen tuomionsa kaikesta väärästä ja pahasta, ei Hän tässä tapauksessa vaiennut, vaan arvosteli myöskin hallitusten ja esivallan edesottamukset, mutta ei Hän silti kehoittanut tottelemattomuuteen lakia ja asetuksia vastaan, sillä Hän kyllä tiesi sen, ettei täten voida poistaa elämässä vallitsevia ristiriitoja eikä niiden syitä, vaan on siitä seurauksena entistä pahempi sekasorto ja anarkia.

Näinollen, vaikka tuo »rauhanystävien» julistama oppi voitaisiinkin ottaa käytäntöön, ei se suinkaan tietäisi samaa kuin militarismin häviäminen. Korkeintaan se voisi tietää aseiden käytön määräämisvallan siirtymistä toisiin, meillä tässä tapauksessa kommunistisiin käsiin. Ja on varmaa, etteivät nämä tulisi »rauhanystäviä» sietämään edes siinä määrin kuin tämä porvarillis-militaristinen yhteiskunta.

Ei tietysti voida määritellä onko, ja missä määrin, aseistettu valtiomahti ja tämän turvin kehittynyt yhteiskuntajärjestys voinut edistää ihmiskunnan aineellista ja henkistä edistystä ja parasta, mutta ainakin yhtä vaikea on todistaa sitä, olisiko kehityksessä voitu tulla parempaan tulokseen, jos kehittyneempi elämä ja korkeammat elämänmuodot eivät olisi saaneet nauttia vallassaolevan valtiomahdin ylivoiman suojelusta. Oletetaan, että joku sivistyskansa tai useampikin panisi keskuudessaan toimeen yleisen aseistariisumisen. Ei liene liioin epäilystä, etteikö tuon aseettoman sivistyskansan omasta keskuudesta voisi löytyä ainesta, joka ei olisi valmis käyttämään tätä tilaisuutta tavoitellakseen itselleen aineellisia etuja. Mutta myös aivan varmana voidaan pitää, että alkeistasolla olevat sivistyskansat voisivat tulla tekemään ryöstöretkiään ja harjoittamaan tihutöitään tuon aseistamattoman sivistyskansan alueille. On liikaa vaatia miltään kansalta sellaiseen uhrautuvaisuuteen ja marttyyriuteen antautumista. Sellaista ei tulisi mikään hallitus eikä kansa, tuskin itse rauhanystävät, vapaaehtoisesti sallimaan, sillä voisihan se käydä vaaralliseksi heidänkin eduilleen ja elämälleen. Eikä voida osoittaa, että tästä missään muodossa tulisi koitumaan jotain hyvää ihmiskunnalle.

Pasifistit, rauhanihmiset, sanovat niinkin, ettei heillä ole olemassa vihollisia ja että kansat eivät riiteleisi eivätkä sotisi, jos hallitsevat olisivat rauhan kannalla. Mutta on nähty että kansojenkin rauhanrakkaus häviää silloin, kun ne eivät voi suun ja vatsan vaatimuksia tyydyttää. Jos

elämän etujen ristiriidat kehittyvät niin pitkälle, että todellinen sodan vaara on olemassa, ei tätä suinkaan voida hallitsevienkaan taholta ehkäistä jollain jaloilla aatteilla ja kauniilla puheilla, täytyy olla tarjota sellaista, joka tuntuu suussa ja vatsassa. Ja jos valtojen välinen sota voitaisiinkin välttää, niin tässä tapauksessa sisäisten olojen rauhallinen järjestely voisi käydä sitä vaikeammaksi ja aivan mahdottomaksikin.

Onko sitten kansalainen, joka ei missään tapauksessa halua turvautua väkivaltaan eli voiman oikeuteen, oikeutettu kieltäytymään maassa puolustusvelvollisuudesta? Onko näitä todellisia rauhanihmisiä sitten olemassa tai ei, ei kuulu tähän, mutta ainakin rauhanaatteen ajajat uskovat sellaisia olevansa, vieläpä voivat vakuuttaa, etteivät he kaipaa ollenkaan puolustusta vihollisen hyökkäyksille. Kuitenkin niihin yhteiskuntataloudellisiin syihin ja ristiriitoihin, joista tavallisesti sodat ja rauhattomuudet aiheutuvat, ovat he yhtäpaljon kuin kuka tahansa osallisia, sillä kaikki niin sodan kuin rauhan harrastajat nauttivat tämän militarisoidun yhteiskunnan suomia etuja ja oikeuksia, ja ovat nämät edut ja oikeudet varsinkin yleismaailmallisessa suhteessa pääpiirteissään kullakin kansalla sellaiset, jollaiset se on voinut puolustuskuntoisuutensa avulla saavuttaa ja säilyttää. Kansalaisella sivistysyhteiskunnan eduista ja oikeuksista kieltäytyminen voisi ehkä tulla kysymykseen jossain tropiikin ilmastossa ja kasvullisuudessa, vaikka tässäkin tapauksessa, kun tuo sivistysyhteiskunnan jäsen kokonaisuudessaan on silti militaristisen yhteiskunnan tuote, voi yhteiskunnalla määrätyissä tapauksissa olla oikeus häneen.

Rauhanasian ajajilla on tietysti täysi oikeus ja myös velvollisuus vaikuttaa ja toimia niin, että etujen ristiriidat kuin myös rotu, kansallisuus ja uskonnollisten käsitteiden eroavaisuudet tasottuisivat ja poistuisivat ja näinollen puolustuslaitos ja kaikki sotilaalliset toimenpiteet voisivat käydä tarpeettomiksi. Mutta asiain nykyisellään ollen näyttää tuo rauhanrakkaus pääasiassa auheutuvan muutamien mahdollisten saavutettujen elämänmukavuuksien kuin myös oman rakkaan henkipoloisen menettämisen pelosta. Rauhanmies näet ei ole halukas uhraamaan mitään, mutta kuitenkin näyttää olevan tosiasia, että ainoastaan sellaiset rohkeat toiminnan miehet, joilla riittää rohkeutta panna kaikkensa alttiiksi ajamansa asian puolesta, ainoastaan sellaiset ovat maailmassa voineet jotain huomattavaa saada aikaan.

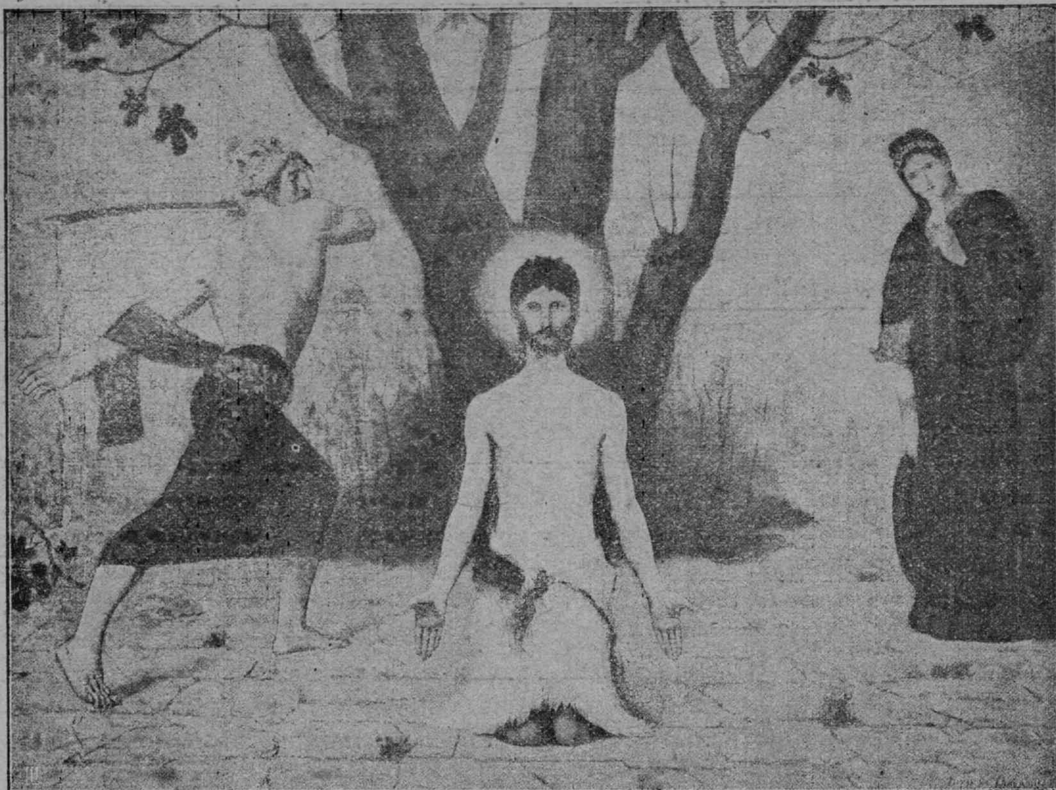
Mutta henkipoloinen on kallis, sitä ei suinkaan sovi asettaa vaaran ja uhan alaiseksi. On niin mukava pysytellä n.k. oppositiossa, jossa ei ole vastuunalaisuutta. Siellähän on niin turvallista, ja sieltä on niin helppoa nähdä ja osoitella toisten muka tekemiä virheitä. Kuitenkin tämä voidaan laskea paremminkin panetteluksi ja juoruamiseksi, tuo alinomainen hallitusvallan toimenpiteiden ja puolustuslaitoksen arvosteleminen ja nälviminen, joilla, vaikka heihinkin voidaan kyllä arvostelun kärki kohdistaa, on kyllin tekemistä rauhallisten olojen ja yleisen turvallisuuden ylläpitämisessä. Siksipä tuo rauhanystäväin agitatsioni, joka tarkoittaa puolustusvelvollisuuden laiminlyöntiä, voidaan verrata agitatsioniin, joka tahtoo ehkäistä ryhtymästä varokeinoihin mahdollisesti sattuvan tulipalon varalta ja sen sammuttamiseksi, vaikka hän ei voi antaa ollenkaan takeita siitä, etteikö tulipalonvaara voisi milloin tahansa sattua. Vähemmän ajattelevat kansalaiset voivat kallistaa korvansa tämmöisille yllytyksille. Todellinen rauhanmies, havaitessaan vaaran, ei lymyile eikä väistä sitä, vaan menee sitä kohti ja pelastaa, mitä pelastettavissa on. Valtiomahti lie kaikessa huomaavaisuudessaan sallinut tämmöistä varsin pitkälle, vaikka nuo opit eivät yhteiskunnalle eivätkä yksityiselle kansalaiselle voi olla vähimmässäkään määrässä tarpeellisia. Tietysti meillä on kaikilla velvollisuus tehdä rauhantyötä kaikin käytettävissä olevin keinoin, mutta ei sillätavoin kuin »rauhanystävät» sitä tekevät, vaan täydellisesti päinvastaisin keinoin.

A. K.

Ajatusten vaihtoa

Ilokseni olen lukenut Naisajomiehen ja A-i Ma-n kirjoituksia. On ollut lämmittävää tuntea, että on naisia, jotka „eivät anna tulen sammua“, jotka kykenevät „sanoista tekoihin“, sillä jarruttajia on paljon. Oletteko koskaan uskoneet, tai onko mieleenne edes juolahtanutkaan, että lottien parissa on monta vastustajaamme. Niin, se on totta ja surkeata! En jaksa käsittää, että harmajat lottarivimme jakaantuisivat kahtia, toinen osa ei enään tuntisikaan omakseen tuota kaunista tunnuslausettamme: Jumala, koti, isänmaa. En sitä ihmettele, että naisasiaa ajavien joukossa on vastustajiamme, sen voi järjellä käsittää, sillä ainakin osalle heistä on asiamme vierasta. Mutta lotat, heidän pitäisi seisoa miestensä ja veljiensä rinnalla tukena, vaalia kotiansa, sen nousevaa polvea ja uskoa vapaaseen isänmaahan, jossa temppelit edelleenkin saisivat aukaista kuten tähänkin saakka ovensa ja jakaa meille ylhäistä voimaa. Niin, voiko sitä käsittää, että lottiemme joukossa on tämän uskon kieltäjiä, jopa osastojen luottamustoimissakin. Minne kulkevat harmajat rivimme, jos tämä saa vapaasti jatkua? Jaksavatko uskonsa säilyttäneet olla suolana? Muistakaa, että tulet eivät saa sammua, ei edes himmetä. Ehkä nyt eroitetaan akanat jyvistä ja kysytään, oletko oikea lotta, jolle lupauksensa on yhtä kallis nyt kuin sinä hetkenä, jona sen annoit. Onko juuresi siksi syvällä, että se kestää vastatuulenkin puhaltamassa? Onko sinulla, joka meidät kiellät rohkeutta ja oikeutta menettää vapaa isänmaasi?

Lotta.

Puvis de Chavannes: Johannes Kastajan mestaus.

JOHANNES KASTAJA

Ma Kuolleen meren rannoilla Elämän kutsun sain,
kun korven tuuli puhui mulle isäin suulla,
mun sisälläni aukes kahleet äänten huutavain,
joit' täytymys on sukukunnan kuulla.

Ma olen sanansaattaja Elämän Tuojan luo,
ma veellä vain, Hän hengellä on kasteen tuova,
mun viestini on erämaan, se tuomiota tuo,
Hän lihalle on pelastuksen suova.

Nyt aika mun on käydä pois, sen tiedän, Herodes,
mun uhrin' on vain pieni eessä isäin Herran,
mut mieli toinen tuleva on jälkipolvilles,
heit' Messias on armahtava kerran . . .

Huutava ääni kahleissa ei pysy vankilan,
vaikk' kylmä säilänterä leikkaakin mun pääni,
ylitse pelkur' ruhtinaan ja julman hekkuman
Totuuden Herran, Jehovan, soi ääni . . .

VILHO VIITA.

Onko kommunismi meiltä hävitetty?

Koko tämän vuoden ajan ovat useimmat puoluelehdet samoin kun kansanedustajatkin eduskunnassa julistaneet, että kommunismi on tästä maasta hävitetty lopullisesti ja että lainsäädännöllistä tietä on meillä nyt mahdollista estää kommunismin uudelleen syntyminen maahamme. Ne ovat olleet kauniita sanoja ja niiden lausujat ja kirjoittajat ovat unohtaneet mainita kenen ansioksi on luettava se, että joitakin kommunistilakeja on vahvistettu tai että kommunistien toiminta ei ole enää viime päivinä saanut jatkua entisessä mittakaavassaan. Mutta kommunismi ei ole maastamme vielä lopullisesti hävitetty — viime kesänä se sai Lapuan Liikkeeltä tuntuvia iskuja ja kestää sen kyllä jonkunaikaa nuolla haavojaan. N. s. herraskommunismi on saanut elää ilman suurempaa vastustusta L.L:n tai valtiovallankaan puolelta.

Tarkastellessamme kommunistien viimeaikaista toimintaa, on syytä kiinnittää huomio sen ruokkijaan, Neuvosto-Venäjään. Siellä toimii edelleenkin kaksi oppilaitosta, nim. Lännen Vähemmistökansallisuuksien Yliopisto ja punaupseerikoulu, joissa molemmissa valmistetaan vuosittain useampia kymmeniä jopa satojakin salaisen myyräntyön tekijöitä Suomea varten; edellisessä puoluetta ja jälkimäisessä vakoilua varten. Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea, jonka johdossa ovat m.m. Kullervo Manner ja Asser Salo, toimii käsikädessä Kominternin ja G.P.U:n kanssa saaden näiltä varoja kiihoitustyötä varten. Niin kauan kun Venäjällä on tällainen järjestö Suomea varten, ei voi olla mitään puhetta kommunismin lopullisesta tuhoamisesta Suomessa. Kommunistinen puolue on osannut hyvin käyttää hyväkseen eri puolueitten välisiä kireitä suhteita. Ennen vaaleja se uskaltautui jo kosiskelemaan edistyspuoluettakin puhumattakaan sosialidemokraateista. Viime päivinä ovat kommunistit alkaneet laajan solutustyön, joka ensikädessä on kohdistunut uuteen demokraattien perustamaan ammattijärjestöön ja demokraattisiin työväenyhdistyksiin. Molempien johtokunnissa komeilee nyt entisiä kommunisteja ja vieläpä salaisen puolueen jäseniäkin. Valtiovalta on niiden suhteen voimaton nyt ja se on voimaton niin kauan kun jälleen maassa vietetään punaisia päiviä ja pannaan pystyyn katumellakoita.

Salaisen kommunistipuolueen toiminta, paitsi, että se on käsittänyt viime päivinä sos.-demokraattien perustamien järjestöjen soluttamisen, on myöskin kohdistunut sota- ja teollisuuslaitostemme vakoilemiseen. Neuvosto-Venäjä tahtoo suurimmalla mahdollisella tavalla käyttää maassamme vallitsevaa pulakautta hyväkseen ja tarvitsee sitä varten tarkat tiedot teollisuuslaitoksistamme, tuotantomahdollisuuksistamme j. n. e. Ja onhan Neuvosto-Venäjällä jo tuntuvia kokemuksia siitä, että se voi hyvin suuressa määrässä vaikuttaa maamme vientiin. Muistettakoon satamalakkoa, joka oli Venäjältä johdettu ja joka avasi ulkolaiset puutavaramarkkinat ryssille ja tyrehdytti puutavaraviennin Suomesta. Se on yhtenä suurena syynä ollut myöskin meillä nyt vallitsevaan pulakauteen — puutavaravientimme on vähentynyt puolella ja meille vielä tuodaan puuta Neuvostolastakin, jonne sitä ennen myimme. Nämä ovat surullisia tosiasioita, joita ei voi vaikenemalla sivuuttaa. Mitä auttavat tälläisissa tapauksissa kommunistilait, jotka ovat tehdyt vain n. s. „roskatyöntekijäkommunisteja“ vastaan. Herraskommunistit saavat vapaasti jatkaa toimintaansa ja heidän käsistään johtavat hienot säikeet alemmaksi aina kommunistien rivimiehiin saakka.

Jos kerran valtiovallan edustajat julistavat, että kommunismi on maastamme hävitetty, on heidän itsensä säälimättä käytävä tekemään maassa suurta puhdistusta ja ensiksi puhdistettava omat portaat. Kun sellainen puhdistus on kerran kuitenkin t e h t ä v ä, tuntuu omituiselta, että sitä viivytetään ja tilannetta kaunistellaan eduskuntapuheissa ja julkisessa sanassa.

Eikö valtiovalta jatkakaan kansanliikkeen aloittamaa työtä? Onko kansanliikkeen omin voimin se vietävä päämäärään?

K. P.

KOLME KUKKAA.

(Sankareille ja isänmaalle).

Murehista vasta
riemu juuret saa.

Taiston tuoksinasta
rauha puhkeaa.

Elo kuolemasta
vasta versoaa.

Suursaari, 25. 3. 1931.

HELMI KALLIO.

Borenius-juttu

Havaintoesimerkki numero kaksi siitä valtiollisesta neljännen käskyn rikkomisesta, mihin Suomen valtion palkkaa nauttivat kansalaiset ovat tehneet itsensä syypäiksi, ja johon Lagerborgin tapaus varsinaisesti ensi kerran kiinnitti yleistä huomiota. Tällainen syntyperänsä häpeäminen ja kansallisuutensa halveksiminen ei tietenkään ole mikään näihin pariin tapaukseen rajoittuva eikä tilapäinen ilmiö „hienompien ihmisten“ pariin joutuneitten maamiestemme keskuudessa, vaan lienee se verraten yleistä. Mutta ainakin virallisissa valtion toimissa olevat kansalaisemme ovat koettaneet välttää sitä julkisesti esittämästä. Sillä palkkaa kohtaan hienonappisimmillakin herroilla on vissi kunnioitus, vaikkapa ehkä häpeilevätkin nuhruisia seteleitä.

Valtiovaltamme laupias lypsylehmäasenne on nyt kuitenkin johtanut siihen, ettei tässäkään suhteessa enää ole katsottu olevan syytä kursailemiseen, vaan sanotaan, mitä sanotaan, ja tehdään, mitä mieli tekee — valtakunnanhan asia on vain maksaa palkkaa virkamiehilleen. Ja niin on nyt tultu sellaiseenkin kauniiseen tulokseen, että herra Lähetystösihteeri katsoo parhaiten voivansa „edustaa“ isänmaataan ja edistää sen asiaa siirtäessään poikansa arvokkaamman maan kansalaiseksi. Vaikka hänen itsensä muodollisten seikkain takia täytyykin edelleen pysyä halvan lestinsä ääressä, niin voihan hän kuitenkin huokaista helpotuksesta, kun poika on päässyt jo herrasväen kirjoihin.

Mutta leikki sikseen! Suomen valtio on virkamiehistöönsäkin nähden jo tarpeeksi kauan leikkinyt hyväntahtoisesti ynisevän lypsylehmän osaa, ja siinäkin suhteessa on aika vaatia siltä edes alkeellista itsekunnioitusta. Ellei valtio korkeilta virkamiehiltäänkään vaadi sen vertaista maan ja kansallisuuden arvossapitoa, ettei sitä vieraassa maassa edustava henkilö ryhdy haalimaan lapsilleen toisten maiden kansalaisoikeuksia, niin minkälaista arvonantoa se silloin voi odottaa muilta yksinkertaisilta kansalaisiltaan?

Onko asianlaita todella niin, että ent. ulkoministeri lähetystöneuvos Boreniuksen aikeista sai tiedon jo viime joulukuussa tai, kuten hän itse ilmoittaa, vasta helmikuun 6 pnä, niin olisi kai silloinkin vielä ollut kylliksi aikaa ilmoittaa, että herra isällä on tilaisuus liittää mukaan samanlainen anomus myös omasta puolestaan. Hänen toimestaan sitä ei kuitenkaan pystytty aikaansaamaan — saa nähdä, onko uudella miehellä minkä verran mielenkiintoa asiaan ja ryhtiä myös sen ratkaisemiseen.

Tukholman lähetystöön lienee meillä riittämiin saakka sellaisiakin sihteerikanditaatteja, jotka tyytyisivät kouluuttamaan pojastaan upseerin Suomen armeijaan.

M a a s e u d u n m i e s.

KEVÄTTÄ KOHTI . . .

Kehitys talvisen luonnon keskellä kulkee kohti kevättä, kohti suvea. Talven valkoiset kinokset sulavat, merien ja järvien valkeat jääkahleet murtuvat, siniset ulapat vapautuvat . . Merenkyntäjäkin työntää purtensa vapautuneille vesille. Routaisen maan uumenista rupeaa ilmoille tunkeutumaan elämää, u u t t a e l ä m ä ä. Ilo ja riemu täyttää keväisen, heräävän luonnon keskellä ihmisenkin mielen, kun hän kaikkialla näkee, kuulee, havaitsee elämän voimien työtänsä tekevän.

Kuljemme myöskin kohti niitä suuria, ikuisia kristikunnan keväisiä juhlia, jotka meille saarnaavat ja julistavat niitä suuria, iankaikkisia elämäntotuuksia, joille koko jumalallinen maailmanjärjestys pohjautuu ja rakentuu: kärsiminen, sovitus, sijaissovitus, voitto. Ristin ja ylösnousemuksen suuret juhlat julistavat meille, että mitään ei saada ilmaiseksi, julistavat, että ristin ja kärsimyksien kautta käy tie voittoon ja kunniaan. Ne julistavat siitä suuresta, ainoalaatuisesta sijaissovituksesta Golgatan kummulla, siitä Golgatan sovintolähteen verestä, joka yksin antaa pelastuksen, onnen, autuuden ihmislapsille, yksityisille ja kansoille, koko ihmiskunnalle. „Synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa, meidän Herrassamme!“. Kohta kiirii taas tuo vanha, ikivanha, mutta aina yhtä uusi, yhtä voimakas, keväinen voitonsanoma yli maanpiirin, kautta kristikunnan: „Kristus on ylösnoussut! Hän on totisesti ylösnoussut! Kuolema on nielty, ja voitto on saatu! Kiitos olkoon Jumalan, joka meille voiton antanut on meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!“.

Onko tämä keväinen kehitys, onko nämä ikuiset voimat myöskin kukistava, hävittävä, tuhoava maailmasta sen synnin, pimeyden ruhtinaan saatanallisen valtakunnan, joka tänne maailmaan on muodostunut ympäri maanpiiriä, keskelle kristikuntaakin? Siihen saamme jokainen omalta kohdaltamme antaa vastauksen. Se riippuu juuri meistä, joiden silmät Jumala siinä suhteessa on saanut avata, avata näkemään, mihin ollaan menossa, mihin on jo menty. Jumala on vievä asiansa maailmassa voittoon. Hän on kukistava pilkkaajansa ja vihollisensa, kukistava saatanan valtakunnan maailmassa! Hänen apuunsa turvautukaamme! „Jumala kanssamme!“.

Suursaari, 17.3.1931. I l m o K a l l i o.

Valtiomies

Viime vuosikymmeninä Suomi on ollut varsin köyhä suurista valtiomiehistä. Niitähän ei yleensäkään näin pienessä maassa synny kuin muutamia vuosisadassa. Nyt on kuitenkin Suomen valtiolliselle taivaalle ilmestynyt loitolle paistava valtiomiestähti: Suomen Sosialidemokraatin alakerturi Sasu Punanen. Hän on noussut kellaristaan, valituttanut itsensä Kansaneduskuntaan päämääränä tämän yhteiskunnan korkeimmat portaat. Kun hän valtiomiessilmällään näki, että maa tarvitsee nyt hänen kykyään, hänen suurta oppineisuuttaan, älyään ja vankkaa moraalista kantaansa ajan suurissa kysymyksissä, astui hän pimennosta areenalle ja huusi: täällä on se mies, jota te turhaan olette niin kauan etsineet! Suomen kansa on taaskin kerran saanut havaita, että ihmeitten aika ei sittenkään vielä ole ohi.

Mitkä ovat sitten tämän suuren valtiomiehen tunnusmerkillisimmät avut? Ratkaisevin avu on ensinnäkin se, että kaikki järki, mitä ihmisille yleensä on perään viskattu, on viskattu Sasun perään ja hän uskoo lujasti keskittyneen sen tykkänään hänen päähänsä. Professori Ojansuuvainaja, joka oli terävä-älyinen tiedemies, väitti tosin aikanaan, ettei kaikki järki olisi sittenkään kasattu yhteen ainoaan päähän, mutta sellaista väitettä ei Sasu koskaan usko, hän uskoo vain sen, että kyllä se kaikesta huolimatta on kaikki hänen päässään. Senvuoksi voikin hän aivan huolettomasti sanoa älykkäinä pidetyistä kunniallisista kansalaisista, että se ja se on rämäpäinen, hourupäinen y.m. senkaltaista.

Toiseksi on hän kaikista oppinein ja tietorikkain mies koko maassa. Jos joku Johannes kirjoittaa sellaisista asioista, joita Sasu ei ole ikinä kuullut ja joista hän ei ymmärrä enempää kuin sika tuulimyllystä, selittää tämä nero maailmalle: Johannes on kirjoittanut kaiken tuon Tietosanakirja tai Maailmanhistoria kourassaan — vain hän Sasu osaa kirjoittaa kaikki omasta päästään, kuten entinen mies, joka teki lantarekiä omasta päästään. Sasun mielestä ovat kaikki muitten tiedot lapsen tietoja, naisen muistia, muttei partasuu-urohon.

Kolmanneksi on Sasu ainoa yhteiskuntaa säilyttävä aines. Hän huutaa Suomen kansalle: antakaa tämän pojan hoidella kommunistit, siihen virkaan ei kukaan muu kykene. Kun minä valistan ne, niin kyllä porvarit pian soukkaa seisovat tässä maassa. Ei siinä kansanliikettä tarvita — ja sehän on nyt nähty, miten kommunismin silloin käy, kun Lapuan Liike sitä hoitelee. Jättäkää te vain sen asian hoito minulle — todelliselle valtiomies-Sasulle — niin valmista tulee, kuten näitte ennen Lapuan nousua.

Neljänneksi on valtiomies Sasu kaiken laillisuuden, kansanvaltaisuuden, siveyden, moraalin ja kaikkien inhimillisten hyveitten personoituma. Miten katkeria kyyneliä onkaan hän saanut vuodattaa noitten lapualaishuligaanien vuoksi, joiden tähden tämä kansa parka on viime aikoina saanut niin paljon kärsiä, että oikein häntä ihmetyttää, että sen nahkoihin on niin paljon mahtunut. Nyt hän tuomiopasuunan äänellä julistaakin: linnaan joka sorkka ja pian! Erään valopilkun on hän kuitenkin Lapuan Liikkeessä viime aikoina havainnut. Sen uusi äänenkannattaja Sinimusta käyttää hillitympää kirjoitustapaa kuin Aktivisti. Ja hän itse — valtiomies Sasu, joka aina on kirjoittanut kuin karitsa, silotellut, sovitellut, rakentanut rauhaa ja tasoittanut jyrkkiä vastakohtia, vaikka se osa Suomen kansaa, joka sentään tässä maassa merkitsee jotain enemmän kuin Sasu, huolimatta tämän pyylevyydestä ja vakavaraisuudesta, pakkaakin sanomaan, että sitten Valppaan ja Liisan Antin aikojen ei kukaan ole tälle kansalle saanut sellaista myrkkyä sylkeä ja levittää kuin Sasu. Ei kukaan muu ole niin rivosti saanut loata kunniallisia kansalaisia kuin Sasu, ei kukaan ole niin häiritsemättä saanut repiä suupieliään kuin Sasu eikä kukaan ole sitä julkeammin, hävittömämmin ja likaisemmin suorittanut kuin tuo Suomen kansan nykypäivien suuri valtiomies, Sosialidemokraatin kellarimestari. Esim. kansanliikkeen kannattajat hän erittelee seuraavasti: siihen kuuluvat vain alemmat piiripäälliköt, epäonnistuneet nimismiehet, konkurssin tehneet virkamiehet, vararikossa olevien sahojen omistajat, apteekkarit, asessorit, hovioikeudenneuvokset ja lopuksi köyhät muiluttajat. Nämä kaikki ovat Sasun mielestä sitä kaikista viheliäisintä sakkia, jotka rikollisina olisi pantava linnaan joka sorkka.

Suuri ihme on Sasun mielestä, että maalaisliitto ja edistyspuolue eivät ole hänen neuvoistaan ottaneet vaaria ennenkuin vasta viime aikoina, vaikka hän on koettanut niitä opettaa, varoittaa ja valistaa. Vasta sitten kun hän valtiomiesnerollaan selvitti niille, mitä sakkia se lapualaissakki on, vasta sitten aukenivat näiden sokeain silmät näkemään, mistä valo heillekin tulee.

Ja entäs kun hän puhuu Suomen kansaneduskunnan uudessa palatsissa! Täytyy siinä itse Johanneksenkin tunnustaa, että siinä puhuu todellinen valtiomies. Varjoon jäävät siinä kaikki muut Sasun pyylevyyden ja suuren viisauden ja loistavan puhetaidon rinnalla. Suomalainen puhetaito on hänessä kohotettu kontinentaaliselle tasolle ja sen perusteellisessa tutkimisessa varmasti professori Laurilankin pää harmaantuu, kun hän ryhtyy tekemään uutta teosta: Kuuluisia puhujia ja puheita. Mikä mimiikki, mitkä liikkeet, mitkä älykkäisyyden huippusaavutukset ja mikä loistava persoona, joka saa eduskuntapalatsin kallioperät tärähtelemään!

Ja kun hän korkealta valtiomieskorokkeelta

Simson, hiuksesi ovat jälleen kasvaneet

Kun viholliset pahimmillaan ilkkuivat ja riehuivat kahleisiin sidotun, sokaistun ja voimattoman Simsonin ympärillä, kun kaikki toivo näytti kadonneen ja sankari lopullisesti vihollistensa valtaan jätetyltä, huomasikikin hän äkkiä poisleikattujen hiuksiensa uudelleen kasvaneen ja kadonneen voimansa jälleen palanneen. Ja katso, kahleet kirposivat hänen käsistänsä kuin hämahäkin seitit, ja kauhistuneet rienaajat saivat pian katkerasti kokea, että sankari oli saanut voimansa takaisin . . .

Kun rienaajat mitä törkeimmin ilkkuivat ja pilkkasivat kaikkea sitä, mikä Suomen kansalle on pyhintä ja kalleinta, kun petturien röyhkeydellä ei enää näyttänyt olevan mitään rajoja, kun kansa oli saamattomuuden ja leväperäisyyden kahleisiin sidottuna vihollisensa valtaan heitetty, kun hallitus ja päämiehet olivat neuvottomia ja voimattomia rienaajien riehumista vastaan, silloin pahimman hädän hetkellä nousivat Etelä-Pohjanmaan miehet ja osoittivat Suomen kansalle, ettei sen tarvinnut olla voimaton vihollisen edessä. He osoittivat, että sankarin hiukset olivat uudelleen kasvaneet ja kadonneeksi luultu voima jälleen palannut. Kansa turvasi taas voimaansa, ja katso, kahleet kirposivat, ja pilkkaajat saivat pian kokea, että tällä kansalla on voimaa ja tahtoa puolustautua sortajiaan vastaan . . .

Simson, sinun hiuksesi ovat jälleen kasvaneet, varo, ettei niitä enää uudelleen leikata!

Suomen kansa, voimasi on jälleen palannut, saamattomuuten ja leväperäisyyden kahleet ovat katkotut, rienaajat ovat kintereiltäsi karkoitetut, varo, ettei sinua enää milloinkaan kahleisiin sidota, varo, etteivät vihollisesi enää koskaan saa tuntea käsivarsiesi voimaa kadonneeksi ja tarmoasi hävinneeksi! Varo, ettei hiuksiasi enää viekkaudella leikata, varo, etteivät itseään isänmaallisiksi nimittävät ryhdittömät haihattelijat, jotka liehittelevät vihollisiasi ja selkäsi takana veljeilevät heidän kanssaan, saa enää laulaa sinua nukuksiin petollisella turvallisuuden unilaululla silläaikaa, kuin vihollisesi varustautuvat sinua kahleisiin sitomaan ja tuhoamaan! Älä anna kahta herraa palvelevien haihattelijoiden enää sokaista itseäsi ja saattaa sinua voimattomaksi vihollisesi edessä! Muista, että suora vihollinen on parempi kuin petollinen ystävä!.

Suomen kansa, voimasi on jälleen palannut! Älä anna sen enää koskaan kadota!

A. T.

---

jymähyttää kansalle arvostelun: viimeinen hallitus oli kaikkein huonoin, täytyy sen lapsenkin uskoa. Jos minä — valtiomies Sasu — olisin ollut pääministerinä, olisi koko kansa varmasti huutanut: vielä sellainen voitto, niin meillä olisi ollut Pyrrhoksen voitto! minkä Sasu tietoviisaana käsittäisi korkeimmaksi kiitokseksi. Valtiomies Sasu on noussut vasta valtiolaitoksen ensimmäisille portaille, mutta siitäpä nyt tie menevi, ura uusi urkenevi. Jos asiat — kuten Sasu vakaasti uskoo, kun hän on kukistanut Lapuan Liikkeen ja aiheuttanut sille täydellisen konkurssin ja saanut koko kansan jo uskomaan sen — menevät niinkuin hän valtiomiessilmällään näkee niiden nyt menevän, nousee hän porras portaalta valtion kaikista ylimmille istuimille onnellistuttamaan tätä kansaa viisautensa, jaloutensa, siveellisen kuntonsa, laillisuuden, moraalin, kansanvaltaisuuden, älyn, neron ja kokeimman oppinsa hehkuvalla tulella.

Tämä mies, jonka joka sana todistaa, että hän rakastaa itseänsä yli kaiken, joka on niin itseänsä täynnä, että tahtoo haleta, kun hänelle ei ymmärretä varata valtiossa sellaista asemaa, jota hänen avut edellyttäisivät, ei kuitenkaan proletariaatilta, jonka hartioille hän on noussut koko painavalla ruhollaan, kanna mitään palkkaa, sillä hän rikastuu muuten vain. Senvuoksi onkin hänestä iljettävää, jos joku porvari saa palkkaa työstään, jos joku isänmaallinen liike antaa rahoja tämän yhteiskunnan säilyttämiseksi, rahoja, joiden määrääminen ei kuulu hänelle enempää kuin yleensä koko porvarillinen kansakaan. Proletariaatti on saanut Sasussa erinomaisen halpahintaisen virkamiehen kuten sen muutkin virkamiehetkin ovat, mutta kuitenkin virkamiehen, joka on vakavarainen eikä niinkuin nuo Lapuan Liikkeen köyhät kannattajat. Mistä ihmeestä tällä valtiomiehellä on vielä sekin taito, että saa rahan virtaamaan taskuihinsa vaikkei hän sano proletariaatilta perivänsä mitään. Eivät suinkaan köyhät porvarit kykene häntä rahoittamaan. Mutta joka tapauksessa kaikki muut ovat tämän valtiomiehen mielestä riistäjiä — niin firmat kuin yksityisetkin. Emme tosin tunne, nostaako hän edes eduskuntapalkkiotaan, ainakin hän väittää lapualaisedustajain olevan aina ensimmäisinä eduskunnassakin palkkaansa kärkkymässä.

O, Sinä Suuri Sasu, minkä tähden onkaan kohtalo Sinussa Suomen kansalle lahjoittanut — todellisen valtiomiehen, jonka kunniaksi varmaan suurimmat runoilijat sepittävät ihanimmat oodinsa ja balladinsa ja jonka ihanan muodon kuuluisimmat kivenhakkaajat ikuistavat Suomen graniittikallioon ja jonka sukupolvia ja älyn ja nerouden peruja vielä terävimmät tutkijat turhaan koettavat etsiä.

Sana

Inkerin kansan kohtalo

Eikö Suomen hallituksella ja Kansainliitolla ole siitä mitään sanottavaa?

Viime aikoina on kuulunut Inkeristä surullisia viestejä. Koko bolshevistisen Venäjän olemassaolon ajan on Inkerin kansaa revitty ja sen parhaimmat miehet ja naiset raahattu vankiloihin ja tuomittu kuolemaan. Jos inkeriläisestä, kodista on löytynyt suomalainen kirja, vaikkapa vain virsikirja, raamattu tai Maammekirja, on se ollut riittävänä syynä perheen pään viemiseksi vankileirille loppuijäksi. Tästä kaikesta huolimatta on veljeskansamme säilyttänyt itsenäisyyden kaipuunsa ja myöskin heimonsa kielen. Sitä koetti hävittää tsaarin aikuinen Venäjä ja sitä koettaa nyt hävittää vieläkin raaimmin Neuvosto-Venäjä, mutta Inkerin kansa kaatuu ennemmin kuin se taipuu vieraan sortajan tahtoon tai sulautuu siihen. Viimeiset tiedot kertovat, että kokonaisten inkeriläisten kylien väestö on kuljetettu tavarajunissa Pohjos-Venäjälle kauaksi kotiseuduiltaan ja teetetään heidän viimeisillä voimillaan pakkotyötä Neuvostolan hyväksi. Muutamassa kuukaudessa bolshevikit aikovat pyyhkäistä yhden suomensukuisen kansan pois historian näyttämöltä.

Onko Suomella tähän mitään sanottavaa? Eikö veljellä, joka näkee aivan silmiensä edessä veljensä murhattavan, ole syytä varjella häntä. Eiko ole? Eikö sivistyneellä maailmalla ole mitään velvollisuuksia Inkerin kansaa kohtaan? Tietääkö sivistys sitä, että pienet kansat saadaan orjuuttaa ja lopuksi murhata juutalaisuuden alttarille? Meillä on edustaja Kansainliitossa, jonka tarkoituksena juuri on suojella heikkojen oikeuksia, mutta Kansainliitto tuntuu olevan voimaton silloin, kun on kysymys Neuvosto-Venäjästä. Ei myöskään tiettävästi ole Suomen puolesta siellä herätetty kysymystä Karjalan ja Inkerin kansojen oikeuksista. Miksi me sitten maksamme miljoonia veroja tällaiselle liitolle, joka ei voi asioissa, jotka ovat meitä lähellä, auttaa. Se on häpeä koko sivistyneelle maailmalle ja se on häpeä ennenkaikkea Eestille ja Suomelle, jotka toimettomina katselevat omien veljiensä murhaamista.

Tarton rauhassa hyväksyttiin seuraava merkintä rauhansopimukseen:

»Pietarin kuvernementin suomalainen väestö nauttii samausa määrässä kaikkia niitä oikeuksia ja etuja, joita Venäjän lait ja asetukset määräävät, joka tarkoittaa, että mainitulla suomalaisella väestöllä on oikeus valtakunnallisten lakien ja asetusten rajoissa vapaasti järjestää kansanvalistuksensa, kunnallinen ja kuntainvälinen hallinto sekä paikallinen oikeudenkäyttö, oikeus ryhtyä kaikkiin toimenpiteisiin taloudellisen asemansa kohottamiseksi, oikeus toteuttaa edellämainittuja tarkoituksia tarpeellisten edistystoimenpiteitten ja elinten kautta, vapaasti kansallisen enemmistön kielellä«.

Onko tätä rauhansopimuksen kohtaa Venäjä noudattanut? Ei ole. Heti rauhansopimuksen solmimisen jälkeen alkoi ankara vaino suomensukuisia kansoja kohtaan jatkuen nyt kiihkeimpänä. Hallituksen velvollisuus olisi ollut jo aikaisemmin muistuttaa Venäjää rauhansopimuksen rikkomisesta, mutta nyt se on vieläkin mahdollista ja välttämätöntäkin. Maamme joutuu naurunalaiseksi, kun se alistuu lapsipuolen asemaan ja siunaa kaiken, mitä ryssä tekee. Ehkä Venäjä alkaa hiljalleen myöskin ottaa haltuunsa rajapitäjiä Suomesta, Petsamon j.n.e. — eikö silloinkaan hallituksella olisi mitään sanomista?

On vaadittava, että Suomen hallitus samoin kuin Kansainliitto tekee tehtävänsä. Meidän on ojennettava veljillemme auttava käsi.

„Ympärileikkaus"

Meille on saapunut muutamia kirjeitä, joissa kysytään, miksi Sinimusta ei ole „ympärileikattu", toisin sanoen, miksi se on yläreunoistaan kiinni, niin että lukijain on itse veistä käyttäen tuo leikkaus tehtävä. Vastaamme tähän, että se johtuu kirjapainoteknillisistä syistä. Painokoneesta tultuaan lehti vaatii erikoisen, aikaavievän käsittelyn, jotta tämä leikkaus kävisi mahdolliseksi. Ja se tulee myös koko lailla kalliiksi, kun lehtemme painos on huomattavan suuri. Eikä Sinimusta ole mikään sellainen afääri, jotta sen kannattaisi viskata rahaa pois. Mutta jos tästä päästään hyvään alkuun — asiamiesten suosiollisella myötävaikutuksella — niin voidaanhan leikkauskonekin hankkia, niin että lukijain ei tarvitse itse nähdä mainittua „ympärileikkauksen" vaivaa.

Muuten, täytyyhän useimmat kirjatkin itse avata, niin eiköhän toimeliassa aktivisteissa ole senverran voimia, että voivat tämänkin leikkauksen tehdä. Ja sitäpaitsi, kuten sanottu, köyhyydellemme emme voi mitään. Isänmaanmiehet ovat kaikkina aikoina saaneet tuta leipäpalan kapeutta.

Toimitus.

Lapua 1931, Lapuan Kirjapaino